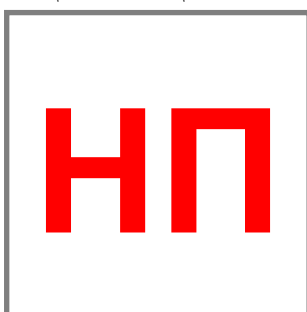

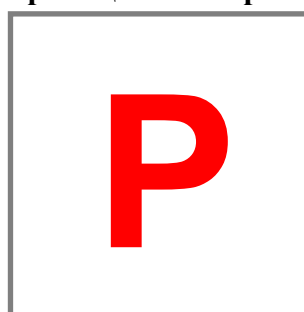
Маркировъчни знаци в защитените територии

Съгласно българското законодателство защитените територии по смисъла на Закона за защитените територии се обозначават с индивидуална маркировъчна следа, различна от туристическите пътеки. Следата представлява двулентова бяло-червена ивица, положена от външната страна на защитената територия. Над част от маркировъчните следи на бял фон с главни червени букви се отбелязва категорията защитена територия: Р за резерват, НП за национален парк, ПЗ за природна забележителност, ПР за поддържан резерват, ПП за природен парк и ЗМ за защитена местност. Ето и някои примери:

Граница на Национален парк

Граница на Резерват

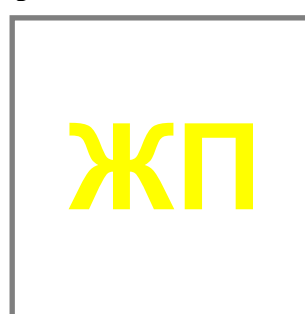

В националния парк, освен границите на защитената територия и маркираните туристически маршрути, могат да бъдат обозначени още част от зоните с по-строг режим – например зоната за ограничено човешко въздействие (ОЧВ), проکاری за селскостопански животни и др.

Граница ОЧВ зона

Маркиране на животновъдни проکاری

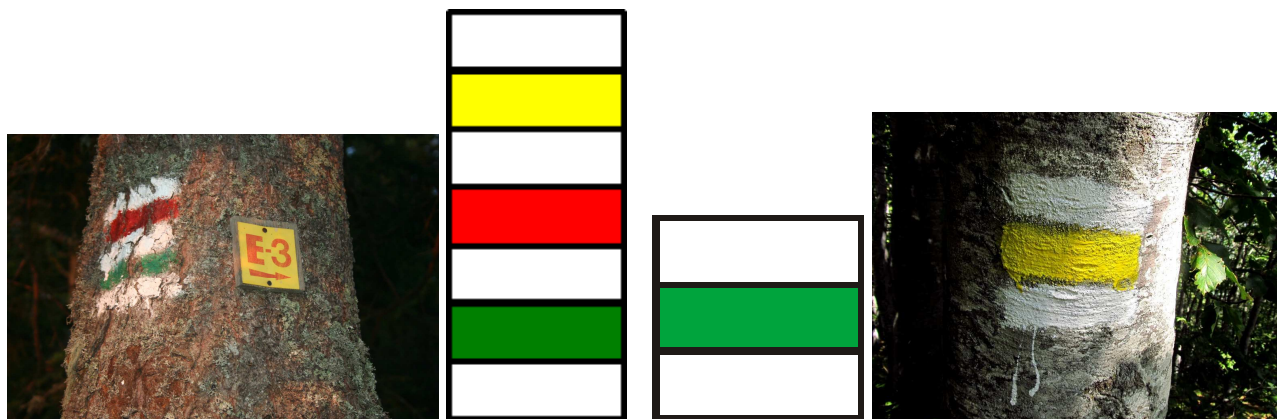

В общоприетата национална туристическа маркировка, пътеките, водещи до туристически хижи и заслони, върхове, чешми и забележителни места, са обозначени със специални знаци и информационни табели. Те трябва да са поставени така, че да се виждат еднакво добре и от двете посоки на движение.

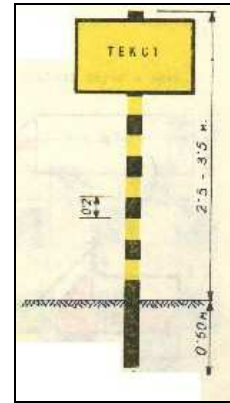
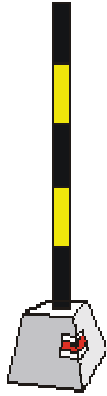
Указателни табели – на жълт или бял фон; окачват се главно на изходния пункт или на кръстопът

Лятна (лентова) маркировка – слага се на трайни места (скали, камъни, дървета). Представлява квадрат – 10x10 см с три хоризонтални цветни ивици; средната ивица е основния ориентиращ цвят – червен, син, зелен, жълт (изключително рядко и кафяв). Страничните две са бели. Те показват, че маркировката е туристическа и служат за привличане на вниманието на туристите. Червената маркировка е главно билна. С нея са обозначени международните маршрути Е3, Е4, Е8. Когато се налага използването на няколко основни цвята на едно място (през мястото преминават повече от един туристически маршрут), всеки един от тях се огражда с бял цвят.

Зимна маркировка – колони (пилони, жалони) – тръби 1,5/2”, боядисани на жълти и черни ивици, широки около 20 см. Поставят се на открити и разляти части на планините и при излизане от гора на открита местност. По важното е, че се поставят на места, през които минават зимни пътеки (където липсва или е намалена опасността от лавини). Понякога през лятото е по-добре да се върви по зимната маркировка, въпреки, че е по-тежък пътя, особено през мъгла – по-добре се вижда.

Азимутна маркировка – най-добрата маркировка, но не навсякъде я има.

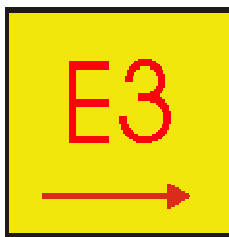

където:

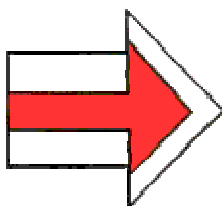
- 18 - е номер на предишния пилон
- 19 - номер на пилоната
- 20 - номер на следващия пилон
- 207° - азимут между 18 и 19
- 25° - азимут между 19 и 20
- 100 - разстоянието в метри между 18 и 19
- 150 - разстоянието в метри между 19 и 20

Допълнителна туристическа маркировка

Малки квадратни жълти табели с червен надпис Е3, Е4 или Е8 (по международните маршрути) и стрелка

Стрелки указващи посоката:

Пирамидки – натрупани камъни от овчари и туристи за ориентирване в лошо време. Целта им е да насочат вниманието към нещо по-трудно забележимо (рекичка, пътека, граница).

Предупредителни табели за лавини:

Правила за поставяне на лентовата туристическа маркировка:

Маркировка на терен:

Маркирането на кръстопът се извършва по следните два начина:

